

Arrest

nr. 104 267 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kazachs staatsburger van Russische origine te zijn. U bent gehuwd en heeft geen kinderen.

Sinds 2008 woonde en studeerde u in Sint-Petersburg. U keerde sinds 2008 slechts een paar keer terug naar Kazachstan, de laatste keer was waarschijnlijk in 2011. Tijdens uw studies begon u een relatie met een Ingoesje medestudent, genaamd A. Z.. Op 07/03/2011 huwden jullie op traditionele wijze.

U verklaarde dat uw echtgenoot actief was voor de oppositiepartij Parnas. Hij organiseerde in die zin protestacties tegen de overheid. Hij maakte hierbij gebruik van de kleine drukkerij die u uitbaatte

om flyers betreffende de meetings te drukken. U zelf riep, in uw functie als voorzitter van de groepsverantwoordelijken van uw faculteit, mensen op om deel te nemen aan de meetings.

U vermoedt dat jullie problemen door deze activiteiten ontstonden.

Op 07/11/2012 begonnen uw problemen. Die dag vielen gemaskerde mannen in uniform jullie appartement binnen. Uw man en verscheidene spullen (waaronder jullie laptop, jullie fototoestel, jullie telefoons, de documenten van uw man en uw Kazachs paspoort) werden meegenomen.

Onmiddellijk na deze gebeurtenis wendde u zich tot de politie. U diende er een verzoekschrift in. Men zei u weliswaar dat u drie dagen moest wachten alvorens stappen konden worden ondernomen.

De volgende dag, op 08/11/2012, wendde u zich opnieuw tot de politie. Er waren andere mensen van dienst. Een persoon in uniform nam u mee naar een bureau en zei dat u het verzoekschrift moest intrekken. Toen u weigerde kwamen er twee personen in burger bij die eveneens druk op u uitoefende. U liet het verzoekschrift uiteindelijk achter in het politiekantoor en keerde naar huis.

Thuis gekomen belde u een vriendin waarmee u afsprak in een café om er over uw problemen te spreken. Toen u zich het café bevond, kwamen twee vrienden van uw man (U. en M.) binnen. Zij waren waarschijnlijk reeds op de hoogte van de situatie. Zij vroegen u in het café te blijven en niet terug te keren naar huis.

Samen met uw vriendin verliet u het café toch. U ging naar jullie drukkerij om daar mogelijk bewijsmateriaal tegen uw man te vernietigen. Toen u er arriveerde zag u dat de drukkerij in brand stond. Hierop keerde u terug naar het café.

Nadat u was teruggekeerd naar het café kwamen U. en M. opnieuw langs. Zij brachten u uit veiligheidsoverwegingen naar een appartement. Onderweg stopte u bij uw appartement om uw spullen en documenten mee te nemen.

Die avond, nog steeds op 08/11/2012, vernamen U. en M. telefonisch dat uw man was gedood bij een poging tot ontsnapping. Beiden raadden u hierna aan het land te verlaten en regelden uw uitreis.

Op 10/11/2012 nam u vanuit Sint-Petersburg een minibus. Deze minibus bracht u naar België.

Op 12/11/2012 kwam u aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

U verklaarde de Kazachse nationaliteit te bezitten.

Aldus dient uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten aanzien van Kazachstan beoordeeld te worden.

Wat dit betreft verklaarde u dat u niet kan terugkeren naar Kazachstan om drie redenen.

Ten eerste verklaarde u dat u geen familie meer in Kazachstan heeft (uw ouders wonen in de Verenigde Staten).

Ten tweede beweerde u dat Kazachstan u aan de Russische Federatie kan uitleveren omwille van de problemen die u daar gekend zou hebben.

Ten derde vreesde u dat de personen die uw man hebben vermoord, u zouden terugvinden in Kazachstan.

Nu wat uw eerste argument betreft, het gebrek aan familie in Kazachstan, dient te worden gesteld dat dit geen vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Uit een verwijzing naar gebrek aan verwanten kan immers geen blijk van intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit worden afgeleid.

Aldus valt dit argument buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en van subsidiaire bescherming.

Uw bewering dat de Kazachse autoriteiten u konden uitleveren is verder onjuist.

Zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Kazachse grondwet de uitlevering van eigen staatsburgers verbiedt.

U werd met deze informatie geconfronteerd maar kon hier niets aan toevoegen (CGVS p.6). De vaststelling dat u hier niet van op de hoogte bent ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid.

Uw bewering dat de vervolgers van uw man u in Kazachstan zouden terugvinden kan evenmin weerhouden worden. Dit aangezien uw vervolging op zich (in de Russische Federatie) ongeloofwaardig is.

Wat dit betreft wordt vooraleerst vastgesteld dat u niet kan aantonen dat u überhaupt gehuwd bent of dat u enige relatie onderhield met A. Z..

U legde niets van bewijs (documenten, foto's...) voor dat hier op zou kunnen wijzen. U verklaarde wat dit betreft dat de documenten van A., alsook het fototoestel en de laptop (waarop de foto's stonden) in beslag waren genomen op 07/11/2012. Nochtans is het weinig geloofwaardig dat u werkelijk niets van uw man, al was het via derden, kan aanbrengen.

Er wordt hierbij opgemerkt dat u gedurende het latere gehoor zelf aangaf dat u mogelijks documenten van hem (een overlijdensakte) kan bekomen (CGVS p.11). Tot op heden werd echter niets voor het Commissariaat-generaal aangebracht.

Dit gebrek aan bewijs aangaande uw man moet daarbij geplaatst worden tegenover de 12 opleidingsattesten die u naar België meebracht om uw scholing te bewijzen.

Naast dit gebrek aan bewijs aangaande uw relatie met A. werd vastgesteld dat u twee verschillende jaartallen opgaf voor jullie traditioneel huwelijk.

Zo liet u eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat dit huwelijk op 07/03/2011 had plaatsgevonden.

Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u daartegen expliciet, toen u naar het jaartal werd gevraagd, dat u in 2012 gehuwd bent.

Toen u werd geconfronteerd met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u eerst dat deze onjuist waren. Snel daarna verklaarde u dat u toch in 2011 gehuwd bent (CGVS p.4).

Ook deze wisselende verklaringen doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder bleek u onaannemelijk weinig geïnformeerd te zijn over het engagement van uw echtgenoot voor Parnas en over de lotgevallen van uw echtgenoot na diens arrestatie.

Wat betreft het engagement van uw man voor Parnas werd geconstateerd dat u niet met zekerheid kon stellen of hij lid was van deze partij. U verklaarde dit enkel te vermoeden omdat hij meetings organiseerde voor de partij (CGVS p.7-8).

Daarnaast gaf u zelf aan niets te weten over de partij Parnas.

U wist louter dat het geen grote partij was en dat ze strijden voor een eerlijke staat. Ter illustratie van uw onwetendheid bleek u niet te weten waar de afkorting Parnas voor staat.

Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat de partij voluit de People's Freedom Party (**Partiya Narodnoy Svobody**) heet.

Uw algemeen gebrek aan kennis over Parnas alsook uw gebrek aan kennis over het engagement van uw man voor deze partij is echter onaannemelijk.

Dit aangezien het engagement van uw man voor deze partij de (vermoedelijke) oorzaak van uw vervolging zou uitmaken.

Daarenboven verklaarde u dat u - in opdracht van uw man - zelf massa's mobiliseerde om deel te nemen aan manifestaties van de partij (CGVS p.8). Ook dit veronderstelt een zekere kennis van Parnas.

Naast deze vaststellingen werd opgemerkt dat uw kennis over de verdere lotgevallen van uw man uitermate beperkt is.

Over de weinige informatie die u kon aanbrengen (dat uw man gedood was bij een ontsnapping en dat zijn lijk op 09/11/2012 in Sint-Petersburg begraven werd) verklaarde u dat u ze vernomen had van U. en M.

Welnu, wat deze vrienden van uw man betreft, die u deze informatie zouden hebben aangeleverd, die u hielpen onderduiken en die uw uitreis regelden, wordt vooraleerst vastgesteld dat u hun politiek aandeel niet kon inschatten. U wist niet op welke manier zij politiek actief waren. U veronderstelde louter dat zij zich met dezelfde politieke activiteiten bezighielden als uw man (CGVS p.7).

Daarbij aansluitend bleek u van deze vrienden geen contactgegevens te bezitten behalve hun telefoonnummers (CGVS p.10).

U beweerde dat deze waarschijnlijk genoteerd stonden in een notieboekje en in een agenda. Over deze documenten zou u (heden) niet beschikken.

Welnu, gezien het belang van deze vrienden in uw asielrelaas is het onwaarschijnlijk dat u over hun gegevens niet zou beschikken.

Uw bewering dat u sinds uw vertrek geen contact meer met hen wil en dat u via hen niets meer wil vernemen over de situatie wijst op een gebrek aan belangstelling voor uw zaak en ondermijnt wederom uw geloofwaardigheid.

Tot slot wordt opgemerkt dat u niet kon duiden van wie deze vrienden deze weinige informatie ontvangen hadden.

U beweerde dat zij werden opgebeld met dat nieuws. Door wie zij werden opgebeld weet u echter niet.

U beweerde dat u hen hier niet achter gevraagd had aangezien dit voor u niet meer interessant was nadat de dood van uw man u was medegedeeld (CGVS p.10).

Dergelijke poging tot verklaring vermag alvast niet te rechtvaardigen dat u tot op heden zou weigeren dergelijke informatie te bevragen aangaande uw man.

Uw onwetendheid over de lotgevallen van uw man is daarbij groot.

Zo weet u niet wanneer uw man juist gedood werd, kent u de precieze omstandigheden van zijn dood niet (u weet louter en alleen dat hij gedood werd bij een ontsnapping maar u kan daar niets meer over vertellen), en weet u niet op welk kerkhof in Sint-Petersburg het lichaam van uw man door diens vrienden zou begraven zijn (CGVS p.5,11).

Een dergelijk gebrek aan informatie is, gezien uw positie als echtgenote en gezien het feit dat u zich hierover kon informeren, onaannemelijk.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

Uw identiteitskaart, uw rijbewijs en de vele opleidingsattesten brengen geen van allen informatie aan omtrent de problemen die u zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 maart 2013 aan dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zij niet aannemelijk maakt dat zij Rusland heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Zij stelt dat de geloofwaardigheid van haar relaas door de commissaris-generaal ten onrechte in twijfel wordt getrokken.

Zij wijst erop dat haar echtgenoot immers actief was voor een oppositiepartij en protestacties tegen de Russische overheid organiseerde; dat hij door gemaskerde mannen in uniform werd meegenomen en niet meer is teruggekeerd; dat zij vernam dat hij gedood werd bij een ontsnappingspoging; dat de Russische autoriteiten haar geen of onvoldoende bescherming hebben gegeven.

Zij meent dat deze verklaring door de commissaris-generaal niet eens is onderzocht en besluit dat het beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden *"dat bepaalt dat de overheid een volledig onderzoek moet doen naar alle omstandigheden van de zaak"* (zie het verzoekschrift, p. 1).

Verzoekster laat in haar verzoekschrift nog gelden dat zij in de loop van de beroepsprocedure nog zal pogen bijkomende bewijskrachtige documenten bij te brengen.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Verzoekster verklaarde de Kazachse nationaliteit te bezitten.

Aldus dient haar vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) ten aanzien van Kazachstan beoordeeld te worden.

Wat dit betreft verklaarde verzoekster dat zij niet kan terugkeren naar Kazachstan om drie redenen.

Ten eerste verklaarde zij dat zij geen familie meer in Kazachstan heeft; zij verklaarde dat haar ouders in de Verenigde Staten wonen.

Ten tweede beweerde zij dat Kazachstan haar aan de Russische Federatie kan uitleveren omwille van de problemen die zij daar gekend zou hebben.

Ten derde vreesde zij dat de personen die haar man hebben vermoord haar zouden terugvinden in Kazachstan.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster er niet in slaagt haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

De afwezigheid van familieleden van verzoekster in Kazachstan, is naar het oordeel van de Raad geen vervolging.

Uit een verwijzing naar afwezigheid van verwanten kan immers geen blijk van intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden afgeleid. Aldus valt dit argument buiten het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters bewering dat de Kazachse autoriteiten haar konden uitleveren is verder onjuist.

Zo blijkt uit informatie welke door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Kazachse grondwet de uitlevering van eigen staatsburgers verbiedt.

Verzoekster werd bij haar verhoor op 15 januari 2013 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 6) met deze informatie geconfronteerd maar kon hier niets tegen inbrengen.

De bewering van verzoekster dat de belagers van haar man haar in Kazachstan kunnen terugvinden, wordt niet aangenomen om reden dat haar voorgehouden haar vervolging op zich in de Russische Federatie, ongeloofwaardig is.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoonde dat zij gehuwd is of dat zij enige relatie onderhield met A. Z..

Verzoekster legde hieromtrent geen enkel begin van bewijs voor. Zij verklaarde wat dit betreft dat de documenten van A., alsook het fototoestel en de laptop waarop foto's met hem stonden, in beslag waren genomen op 7 november 2012 bij de inval in hun appartement in Sint Petersburg.

De Raad is van mening dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster geen enkel bewijs omtrent haar man kan aanbrengen.

Er wordt hierbij opgemerkt dat zij gedurende het verhoor verklaarde (zie p. 11) dat zij mogelijks documenten van hem, o.a. een overlijdensakte, kon bekomen (zie p.11) en dat niettegenstaande in haar verzoekschrift gewag maakt van pogingen om documenten bij te brengen, geen enkel stuk bijbrengt.

De Raad stelt vast dat dit in schril contrast staat met de twaalf attesten met betrekking tot haar opleiding die zij wel naar België meebracht om haar scholing te bewijzen.

Naast dit gebrek aan bewijs aangaande haar relatie met A., stelt de Raad vast dat verzoekster twee verschillende jaartallen opgaf voor haar traditioneel huwelijk. Zo verklaarde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit huwelijk op 7 maart 2011 had plaatsgevonden; voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster daartegen dat zij in het jaar 2012 gehuwd was. Het

blijkt dat toen zij geconfronteerd werd met haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat deze onjuist waren maar daarna verklaarde dat zij toch in 2011 gehuwd is (zie p. 4). Ook deze verklaringen zijn niet van aard om verzoekster te geloven in haar verklaringen dat zij met A.Z. gehuwd was.

Verder bleek verzoekster op een onaannemelijk weinige manier geïnformeerd te zijn over het engagement van haar echtgenoot A.Z. voor de partij "Parnas" en over diens lotgevallen na zijn arrestatie.

Wat betreft het engagement van haar man voor "Parnas" werd vastgesteld dat zij niet met zekerheid kon stellen of hij lid was van deze partij; verzoekster verklaarde dit enkel te vermoeden omdat hij meetings organiseerde voor de partij (zie p. 7, 8).

Zij verklaarde dat zijzelf niets "Parnas" wist enkel dat het geen grote partij was die streed voor een rechtvaardige Staat.

Ter illustratie van haar onwetendheid bleek zij niet te weten waar de afkorting "Parnas" voor staat. Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat de partij voluit de "People's Freedom Party" ("**Partiya Narodnoy Svobody**") heet.

Verzoeksters algemeen gebrek aan kennis over "Parnas" alsook haar gebrek aan kennis over het engagement van haar man voor deze partij is onaannemelijk te meer aangezien het engagement van haar man voor deze partij de -vermoedelijke- oorzaak van haar vervolging zou uitmaken. Hierbij mag niet onvermeld worden gelaten dat verzoekster verklaarde dat zij (zie p. 8) in opdracht van haar man, zelf massa's mobiliseerde om deel te nemen aan manifestaties van de partij wat een zekere kennis van "Parnas" veronderstelt.

Ook dient vastgesteld dat de kennis van verzoekster over de verdere lotgevallen van haar man, zeer beperkt is.

Over de weinige informatie die zij kon aanbrengen, met name dat hij gedood was bij een ontsnappingspoging en dat zijn lijk op 9 november 2012 in Sint-Petersburg begraven werd, verklaarde zij dat zij dit vernomen had van U. en M., twee vrienden van haar man.

Met betrekking tot deze vrienden die haar ook hielpen onderduiken en die haar uitreis regelden, wordt vastgesteld dat verzoekster hun politiek aandeel niet kon inschatten.

Zij wist niet op welke manier zij politiek actief waren en veronderstelde louter dat zij zich met dezelfde politieke activiteiten bezighielden als haar man (zie p. 7). Zij bleek van deze vrienden geen contactgegevens te bezitten behalve hun telefoonnummers (zie p. 10).

Verzoekster beweerde dat deze waarschijnlijk genoteerd stonden in een notieboekje en in een agenda maar heden over deze documenten niet meer te beschikken.

In acht genomen het belang van deze vrienden in het asielrelaas van verzoekster is het ongeloofwaardig dat zij over hun gegevens niet zou beschikken.

Haar bewering dat zij sinds haar vertrek uit Sint-Petersburg geen contact meer met hen wil en dat zij via hen niets meer wil vernemen over de hele situatie wijst op een gebrek aan belangstelling voor haar zaak en keert zich tegen haar geloofwaardigheid.

Verzoekster bleek ook niet te kunnen duiden van wie deze vrienden de dood en de begraafing vernomen hadden. Zij beweerde dat zij werden opgebeld met dat nieuws maar weet niet door wie.

Zij verklaarde dat zij hen daar niet achter had gevraagd aangezien het toch niet meer interessant was (zie p.10).

Deze uitleg wordt niet aanvaard om haar quasi algehele onwetendheid omtrent het lot van haar man te rechtvaardigen.

De documenten die verzoekster aanbracht op het Commissariaat-generaal zijn niet bij machte haar asielrelaas te ondersteunen. Haar identiteitskaart, rijbewijs en de vele opleidingsattesten brengen geen informatie bij omtrent de problemen die verzoekster zou hebben gekend.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat "*deze bewering*" (zie p. 1) niet eens is onderzocht en een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur "*dat bepaalt dat de overheid een volledig onderzoek moet doen naar alle omstandigheden van de zaak*" (zie p. 1) inroept, merkt de Raad op dat wel degelijk op basis van de door verzoekster afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal, onderzoek werd gedaan naar haar asielrelaas. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 15 januari 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Er is dus geen schending van voormeld beginsel.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift voor het overige beperkt tot het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, zijnde Kazachstan, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE